

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΕΤΕΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΞΕΝΟΤΕΡΙΚΟΥ Φ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου

5 λεπτά 5

ΤΑΤΑ ΤΩΝ Α ΕΩΣ
— ΤΩΝ ΤΩΝ ΤΩΝ —

ΕΤΟΣ Α΄.

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 11 Μαΐου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 37

ΛΥCIDA INT RVALLA

Εστών μαύρ· μου ήπινο γλυκερά χαρηνή...
τά φίλτρα ποῦ μάγισσα μ' ἔχει ποτίσει ἡ γῆ
κ' ἐμπῆκει σ' αἰώνιο πόνον,
νὰ τώρα μ' ἀνοίγουν μιὰ ξένη χαρὶ,
καὶ νέων ἐρώτων ἀλόλευκα ἀπλώνω πτερά,
καὶ πῶς στὸ φῶς πᾶσι ὁμῶνω.

Σὰν ὄνειρο ἡρώδου περνοῦσε ἡ ζωὴ,
καὶ μάλιστα χεῖλ' ἡν κρῖν τοῦ χιόνου βοή
μετροῦσα, τ' ἀδύκοντο μάτι
δεν σ' ἐννοίωθε γίρω, κρυφὴ χαρηνή...
"Ἄχ ἡρώδ'· κρυσταλλίνο ρεῖμα στοῦ νοῦ τὴν πηγὴ,
θυσία στὴς καρδίης τὸ παλάτι.

Καὶ τώρα ποῦ ἡ φύσις τοῦ κόσμου μιλεῖ
σε γλώσσῃ ἡχο κ' ὁ ἔρως τὰ ὄντα φιλεῖ,
τὰ ἄνθη, τὰνδύνα κ' ἐμένα
λαχτάρα μὲ δένει μὴ σδύσης, ὦ σὺ,
ὅ, τι εἶσαι, ἰδέα ἢ λάμψ' ἡμέρου χρυσοῦ,
ἢ ἄστρου λευκότης παρθένα.

Μὲ ἄκρατο ἦθος κραδί μὲ κερνᾷς
μὰ, θεῖα Ἀφροδίτη, σὲ οὐράνια τὸ βλέμμα πλανᾷς,
Καὶ τρέχω κοντὰ σου νὰ φθάσω
μὴ πέσω στὴ μαύρην μου πάλι βραδεῖα...
Εἰγὼ ποῦ ἀπὸ φίλτρα ἀγάπης πονῶ στὴν καρδιά,
ὦ Ἀγάπη, ὦ πῶς νὰ σὲ χάσω;
(Ἐμπνευστὶς ἐκ τοῦ Λουκρητίου)

ΚΩΣΤ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

— ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ

ΕΝΑ τηλεγράφημα τοῦ «Ἐθν. Πρακτορείου»
ἀπὸ τὴν Βιέννη ἐδημοσιεύθηκε προχθὲς στὴς
Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, ὅχι μὲ μεγάλα στοι-
χεῖα καὶ σὲ μέρος καταφανές, γιὰ νὰ κινήσῃ
τὴν προσοχὴν, ὅπως καὶ τοῦ ἀξίζει, ἀλλὰ μὲ μι-
κρὰ μικρὰ στοιχεῖα καὶ παραρριμένο, σὰν ἐκ-
θετο, σὲ μιὰ γωνιά γιὰ νὰ περάσῃ κοθολοκλη-
ρίαν ἀπαρατήρητο.

Καὶ τὸ τηλεγράφημα ἐβροντοφωνοῦσε:

«— Βιέννη (15 Μαΐου) Αἱ ἐφημερίδες
κρίνουν αὐστηρότατα τὸν τρόπον τῆς
διοργανώσεως τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως,
ἡ ὁποία θάνοίξῃ προσεχῶς εἰς Ἀθήνας».

Τίποτ' ἄλλο. Καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ
λέγῃ τίποτ' ἄλλο, ἀφοῦ ὁ «ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ
ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ» τὸν ὁποῖον κρίνουν τὸσον

αὐστηρῶς οἱ ἐφημερίδες τῆς Βιέννης, τὰ
λέει ὁ λόγος.

ΕΜΕΙΣ ἐδῶ τί λέμε;— Ἀ, ἐμεῖς ἐδῶ χωρὶς
νὰ κρίνουμε αὐστηρότατα τὸν «τρόπον τῆς
διοργανώσεως» τοῦ περιφήμου αὐτοῦ μπαγια-
τοπάζαρου, τὸ ὁποῖον ἔστησε τὶς παράγκες του
στὸ πάρκο τοῦ Ζαππείου, δείχνουμε μιὰ ἀδια-
φορίαν ἐγκληματικὴ γιὰ τὰ «τεκταινόμενα» καὶ
τροχιζοῦμε τὴν γλῶσσά μας γιὰ ν' ἀρχίσουμε
νὰ μιλάμε, ὅταν θὰ διαλυθῇ τὸ μπαγιατοπά-
ζαρο αὐτό κι' ὅταν οἱ ἐφημερίδες τῆς Βιέννης
κ' οἱ ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου θ' ἀρχίσουν
νὰ κρίνουν αὐστηρότατα ὅχι περὶ τὸν «τρόπον
τῆς διοργανώσεως», ἀλλὰ τὴν ἐπίσημη Ἑλ-
λαδα, ἡ ὁποία μὲ τὴν κλασσικὴ ἀδιαφορίαν τῆς
ἄφησε μισή ἢ μιὰ ντουζίνα ἐπιτηδεῖων κυρίων
νὰ γεμίσουν τὶς τσέπες τους διὰ τῆς μεθόδου
τῆς Ἐκθέσεως, ἡ ὁποία πιθανόν νὰ ἔχῃ κά-
ποιαν συγγένειαν καὶ μὲ τὴν μέθοδον τοῦ παπᾶ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δυὸ τρεῖς ἐφημερίδες
εἶπαν κάτι, δὲν εἶπαν ὅμως κ' ἐκεῖνο ποῦ ἔ-
πρεπε, ὅχι διότι δὲν εἶχαν τί νὰ πῶν, ἀλλὰ
διότι ἐσκέφθησαν ὅτι ἀφοῦ ἐξετέθη ποῦ ἐξετέθη
μιὰ φορὰ τὸ Κράτος μὲ τὴν Ἐκθεσιν αὐτὴν ἀ-
πέναντι τῶν παγιδευθέντων ξένων ἐμπόρων καὶ
βιομηχάνων, δὲν συμφέρει τὸ ναυαγίό της, γιὰ
πολλοὺς, ἡθικὰς ἰδίως, λόγους, οἱ ὁποῖοι, κατὰ
τὴν γνώμη μας, δὲν ἔχουν καὶ καμμιὰ βásiμη
ὑπόστασι.

Προτιμότερο νὰ ναυαγήσῃ πρὶν γίνῃ, παρὰ
νὰ ναυαγήσῃ ἡ ἐμπορικὴ μας πίστις ἄλλη μιὰ
φορὰ στα μάτια τῶν ξένων, ἀφοῦ τελειώσῃ μὲ
τὸ καλὸ ἡ Ἐκθεσις.

ΑΚΟΥΣΑΜ' ἕναν ἀπὸ τοὺς κατωτέρους ὑπαλ-
λήλους τῆς Ἐκθέσεως νὰ ἐλεεινολογῇ τὶς
ἐφημερίδες ποῦ ἔγραψαν ἐναντίον τους, διότι
δὲν θὰ πάρουν λεπτὸ τώρα ποῦ ἔφτασε ἡ ἐποχὴ
τῆς μοιρασιάς.

Ὁ κ' ὑπάλληλος ἔλεγε:

— Τὸ Συμβούλιον ἀπέκλεισε τὴν
τάδε καὶ τὴν τάδε ἐφημερίδα. Οἱ ἄλλες δημο-
σιεύουν ἀγγελίες, κι' αὐτὲς τίποτε. Καὶ οἱ ἀγ-
γελίες ἀκριβοπληρώνονται. Ἄν τοὺς ἀρέσῃ,
ἂς ξαναγράψουν!

Ἄν πληρώνονται ὅμως οἱ ἐφημερίδες γιὰ
τὶς ἀγγελίες ποῦ δημοσιεύουν—καὶ γι' αὐτὸ
δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὶς κατηγορήσῃ κανεὶς, ἀφοῦ
πληρώνονται καὶ ἀπὸ κάθε ἐμπορὸν ποῦ θέλει
νὰ ρεκλαμάρῃ τὸ μαγαζί του—δὲν πληρώνεται
καὶ ἡ Κυβέρνησις γιὰ νάχῃ σφαλισμένο τὸ
στόμα της.

Καὶ γι' αὐτὸ—ἀφοῦ δὲν ἔχει τὸ κουράγιο
νὰ κάψῃ τὶς μπαράγκες ποῦ ἀσχημίζουν τὸ
Ζάππειο—ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δηλώσῃ ἐπι-
σήμως καὶ ὅσο εἶε καιρὸς ἀκόμη διὰ τῶν ἐν
Εὐρώπῃ, Ἀμερικῇ, Κίτῃ, Κουρδιστάν καὶ ἀλ-
χαρῶ ἀντιπροσώπων της, ὅτι ἡ Διεθὴς εἶνε
καθολοκληρίαν ἰδιωτικὴ ἐπιχειρήσις διὰ τὴν
ὁποῖαν μόνον ἡ Διοικητικὴ Ἀστυνομία Ἀθη-
νῶν καὶ Πειραιῶς ἐνδιαφέρεται, ὅχι δὲ καὶ ἡ
Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις.

Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον τῆς Κυβερνήσεως.
Ἐχει κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμη καθήκον, ἱερώτερον,
νὰ παλλάξῃ καὶ τὴν Σειπτὴν Πριγκίπισσαν ἀπὸ
τὴν προστασίαν τὴν ὁποῖαν μὲ διεθνικώτατον
τρόπον τῆς ἄρπαξαν οἱ ἐπιτήδριοι κύριοι, γιὰ
νὰ ἔμπορουν νὰ ρεκλαμάρουν στὸ Ἐξωτερικὸ
τὸ μπαγιατοπάζαρό τους ὡς «Διεθὴ ΒΑΣΙΛΙ-
ΚΗΝ Ἐκθεσιν Ἀθηνῶν»

Ο ΝΟΥΜΑ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΝΤΕΘΝΙΚΑ ΡΑΣΑ

Εἶνε πάλι ὁ λόγος γιὰ τοὺς παπάδες μας.
Βλέπετε ἔτσι μοῦ κόλλησε αὐτὲς τὶς μέρες,
νὰ γίνω παπαδολόγος. Πῶς ἀλλοίως νὰ
διερμηνεύσω ἕναν πόνο ποῦ ἔχω μέσα μου,
νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Πατρίδα μας ἀπὸ μερικὰς
ἀκαθαρσίες, τὴ λατρεῖα ποῦ ἔχω γιὰ τὴν Ἀ-
λήθεια; Γιὰ τοὺς παπάδες μας λοιπὸν καὶ
προπίντων γιὰ τοὺς ἀρχιεπαπάδες. Θέλω
νὰ δείξω πῶς μᾶς εἶνε βάρος καὶ δὲν ἐξυπν-
ρετοῦν τίποτα, ἀφοῦ δὲ μᾶς ἀφίνουν μῆτε
μιὰν ἀγνὴ λατρεῖα νὰ ἔχουμε. Νὰ φωνάξω
τὸ ἀκόμη χειρότερο, πῶς μᾶς ντροπιάζουν,
πῶς λερόνουν τὸ καθαρὸ τῆς Πατρίδας μας
φῶρεμα μὲ τὴ διαγωγὴ τους. Νὰ πῶ πῶς οὔτε
ἐθνικῶς κἂν μᾶς ὠφελοῦνε σὲ τίποτα—ἀλ-
λοῖμόν μας ἂν περιμένουμε ἀπὸ ψεῖτες—
ἀλλὰ καὶ μᾶς βλάπτουνε.

Ὅτι δὲν τοὺς χρειαζόμαστε, γιὰ νάχουμε
εὐσέβεια καὶ Χριστὸ μέσα μας, τὸ καταλα-